

Advent: 26. O nové písni

Následujme lva, který je zároveň beránkem. Se zlem je třeba se porvat, mocným, co si hrají na bohy, musí někdo ukázat zuby, ale jen a pouze způsobem, který je vlastní beránkovi, ve vší křehkosti a připraveni k oběti.

Advent

O nové písni

1. čtení: Žalm 40, 1 - 6

1 Pro předního zpěváka. Davidův, žalm.

2 Všechnu naději jsem složil v Hospodina. On se ke mně sklonil, slyšel mě, když o pomoc jsem volal.

3 Vytáhl mě z jámy zmaru, z tůně bahna, postavil mé nohy na skálu, dopřál mi bezpečně kráčet

4 a do úst mi vložil novou píseň, chvalozpěv našemu Bohu. Uvidí to mnozí a pojme je bázeň, budou doufat v Hospodina.

5 Blaze muži, který doufá v Hospodina, k obludám se neobrací, ani k těm, kteří se uchylují ke lži.

6 Mnoho divů jsi už vykonal, můj Bože, Hospodine, ve tvých úmyslech s námi se ti nevyrovná nikdo. Chci je rozhlašovat, mluvit o nich, je jich tolik, že je vypovědět nelze.

2. čtení: Zjevení 5, 1 - 14

1 A v pravici toho, který sedí na trůnu, spatřil jsem knihu úplně popsanou, zapečetěnou sedmi pečeti.

2 Tu jsem uviděl mocného anděla, který vyhlásil velikým hlasem: „Kdo je hoden otevřít tu knihu a rozlomit její pečeti?“

3 Ale nikdo na nebi ani na zemi ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít a podívat se do ní.

4 Velmi jsem plakal, že se nenašel nikdo, kdo by byl hoden tu knihu otevřít a podívat se do ní.

5 Ale jeden ze starců mi řekl: „Neplač. Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův; on otevře tu knihu sedmkrát zapečetěnou.“

6 Vtom jsem spatřil, že uprostřed mezi trůnem a těmi čtyřmi bytostmi a starci stojí Beránek, ten

obětovaný; měl sedm rohů a sedm očí, což je sedmero duchů Božích vyslaných do celého světa.
7 Přistoupil k tomu, který sedí na trůnu, a přijal knihu z jeho pravice.
8 A když tu knihu uchopil, čtyři bytosti a čtyřicet starců padlo na kolena před Beránkem; každý měl loutnu a zlatou nádobu naplněnou vůní kadidla, což jsou modlitby Božího lidu.
9 A zpívali novou píseň: „Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras
10 a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.“
11 A viděl jsem, jak kolem trůnu a těch bytostí i starců stojí množství andělů – bylo jich na tisíce a na statisíce;
12 slyšel jsem je mocným hlasem volat: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“
13 A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: „Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!“
14 A ty čtyři bytosti řekly: „Amen;“ starci padli na kolena a klaněli se.

Sestry a bratři,

v Římské říši začalo politicky přituhovat. Na trůn dosedl Domicián a nebyl to rozhodně žádný demokrat ani humanista.

A když už je člověk jednou císařem, tak by ho měli lidé ctít, řekl si a po celé říši vyhlásil, že není jen tak obyčejným císařem, ale rovnou že je bohem.

A když už je člověk jednou bohem, tak by ho lidé měli ctít dvojnásob a basta. Vládní úředníci po celé říši dostali za úkol uctívání císaře a boha v jedné osobě kontolovat protože jen tak se zajistí, aby byl lid jednotný ve slovech i činech a o to císařům vždycky jde především.

Hlavně aby lid shodně moc nepřemýšlel, ale bral všechny císařovy nápady, instrukce a nařízení jako „zjevené shůry“. Teprve potom se dá skutečně vládnout a ovládat.

Křesťané byli zaskočeni. Uctívat vedle Hospodina ještě nějakého jiného boha pro ně bylo nepřijatelné. Perzekuce na sebe nenechala dlouho čekat.

A tak se stalo, že se prorok Jan, který do té doby objížděl sbory v jedné provincii a kázal, ocitl ve vyhnanství na ostrově Patmos.

Situace, která se vyznavači Ježíše Krista může celkem snadno přihodit i dnes. Najednou se zničehonic může ocitnout sám na okraji společnosti zatímco z dálky k němu doléhá hlas lidu uctívajícího nejružnější panovníky, co si hrají na bohy, císaře předpojatosti, nesnášenlivosti, zákazů a jednoduchých řešení.

Co se dá v takové situaci vlastně dělat? Už je toho na jednoho trochu moc. Místo, aby se svět zlepšoval, jak jsme si mysleli ještě krátce po sametové revoluci, problémy naopak přibývají.

Války, skutečné i ty mediální, intriky, terorismus, strach z neznámého a aby toho nebylo málo tak navíc ještě globální oteplování, sucho a Vánoce docela bez sněhu.

Život je sice jinak fajn, řekne si nejjeden křesťan, ale v nebi bude líp. Počkat si na nebe může být sice jistým řešením, Jan na to jde ovšem jinak.

Nečeká až jednou. Modlí se přece každou neděli Otčenáš, kde je prosba, aby se Boží vůle stala jako je v nebi, skutečností i na zemi, kde se zatím, zdá se, spíš prosazují vůle císařů a dalších, co baží po neomezené moci.

Jan se proto rozhodne vypravit do nebe hned. Chce zjistit, jak ta Boží vůle, co platí v nebi, vlastně vypadá.

Šlo to celkem snadno, nebe ostatně není tak daleko jak se obecně má za to, prolíná se s naší realitou – jen s tím rozdílem, že není na první pohled vidět. Dveře byly zrovna otevřené a Jan se tak za okamžik ve vytržení ducha ocitá opravdu v nebi.

Ten obrat „vytržení ducha“, který máme v českém překladu, je zvlášť názorný. Nebe je přístupné, dveře oddělující pozemskou realitu od té nebeské se běžně nezavírají, je pouze nezbytné vytrhnout si na chvíli svého ducha, vytrhnout si ho z té pozemské šlamastyky aby se mohl po nebi porozhlédnout, načerpat novou dávku naděje, a potom honem zpátky do čekajícího těla a do světa.

Bylo to něco velkolepého. Jan se rozhlíží po nebeské zasedací síni, byla ještě trochu větší než pražský Vladislavský sál protože se tam vedle Božího trůnu, trůnů čtyřiačtyřiceti starců, jinak Hospodinových poradců, a čtyř bytostí, zástupců všeho stvoření, muselo vejít ještě množství andělů.

A od trůnu šlehají blesky a duní hromobití, což jsou takové nebeské fanfáry, které mají uvést právě přicházejícího Stvořitele všehomíra.

A ty zvláštní bytosti provolávají „svatý, svatý, svatý“ a starci padnou na kolena, sundají si z hlav koruny a položí je před Hospodinův trůn se slovy:

„Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest.“

Jan má oči otevřené dokořán a v uších mu zní ono „jsi hoden, Pane a Bože náš“ protože stejná formule zněla i při inauguraci císaře Diokleciána a v jeho císařských chrámech ji dosud neustále připomínají.

Jenže v porovnání s tím, čeho je svědkem v nebi jsou ty pozemské mocnosti jenom ubohé parodie a levné imitace. Tady v nebi totiž nejde o to, jak se dostat k moci a jak si ji nejrůznějšími manipulacemi a násilím udržet, tady jde o něco daleko závažnějšího, tady jde o svět, o všechno Boží stvoření.

„Bůh je hoden, protože všechno stvořil,“ vyhlašují starci na kolenou před trůnem, a stvořil to všechno dobře, nutno dodat. Jenže, jenže pak se to nějak pokazilo...

Ale dost přemítání, právě začíná nebeská porada. Je zřejmé, že hlavním bodem je právě řešení povážlivé pozemské situace, kořeny zla prorůstají dušemi lidí a ohrožují smrtelným nebezpečím celé stvoření.

Mocní si nárokují božské tituly v naivním přesvědčení, že jejich neblahé vládnutí bude na věky. A lidé ochotně za kus chleba či povyražení při hrách bez okolků uctívají.

Nejvyšší na trůnu drží v ruce zapečetěný svitek a každému je jasné, že to je Boží projekt jak vrátit všechno, co jest, zase na původní cestu. Hledá se ten, kdo projekt uskuteční.

Jenže ouha, nikdo na nebi, na zemi ani pod zemí se nepřihlásil. Projekt je hotový, ale není stavitel, není kdo by ho realizoval.

A Jan se dal do pláče protože si uvědomil, že situace je horší než předpokládal. Andělé pozemským problémům moc nerozumí, přece jen, jsou to nebešťané, a my lidé? Sami jsme součástí problému tak jak bychom ho asi mohli vyřešit?

Měli jsme milosrdného a spravedlivého Boha zpodobňovat celému stvoření, víme ale, jak to tenkrát s Adamem, potažmo s námi všemi dopadlo. A vyvolený Boží lid? Taky nic moc.

„Že jsem sem vůbec chodil,“ pomyslel si možná usazený Jan, „v našich pozemských problémech nám už nemůže pomoci ani nebe.“

Najednou se k němu ale nakloní jeden ze starců a zašeptá mu do ucha: „Neplač. Hle zvítězil lev z pokolení Judova, on svitek otevře.“

Jan zaostří svůj duchovní zrak a skutečně: u trůnu spatří... ne lev to není, je to beránek! Slyší, že zvítězil lev a vidí beránka. Jak to jde dohromady?

Lev je symbolem síly a moci zatímco beránek zpodobňuje zranitelnost a slabost obětního zvířete.

Jan začíná mít pomalu jasno: Ježíš může převzít Boží projekt nápravy pokaženého světa právě proto, že zvítězil jako lev způsobem obětavého nevinného beránka. Obojí patří k sobě a nesmí se oddělovat.

V průběhu věků až dodnes najdou se křesťané, kteří mají za to, že Boží vůle by se na světě měla prosazovat nekompromisně prostřednictvím moci a násilí, prostě neohroženým lvím způsobem.

Najdou se i křesťané ovečky, kteří řeknou, že jako beránci bychom se do politiky neměli plést protože nás Kristus spasil a je jen otázka času, kdy nás z tohoto porušeného světa vezme pryč do nebe.

Jan po nebeské zkušenosti už ví, že ani první ani druhý způsob sám o sobě s kořeny zla rozlézajícími se po zemi moc nepohnou. Máme následovat lva, který je zároveň beránkem. Se zlem je třeba se porvat, mocným, co si hrají na bohy, musí někdo ukázat zuby, ale jen a pouze způsobem, který je vlastní beránkovi, ve vší křehkosti a připravení k oběti.

A když ten Beránek vzal projekt záchrany stvoření do rukou všichni ti starci poradci a čtyři bytosti, zástupci všeho stvoření, začali zpívat novou píseň, píseň, která v nebi ještě nikdy nezazněla, protože se právě odehrálo něco nového, nadějného, na co čekaly celé generace lidí, v nichž zapustilo zlo své kořínky a kořeny a také všichni ostatní tvorové, kteří na zemi na lidské zaplétání se se zlem doplácují.

A Janův duch se nově nadechnul a když se vrátil do svého těla na ostrově Patmos, jevilo se všechno to pozemské dění z nebeského pohledu tak nějak jinak.

Ne že by císař Domicián přišel k rozumu, ne že by to měli křesťané najednou snazší, to jen Jan přišel k nové naději. Získal nebeský nadhled, novou odvahu před zlem nekapitulovat a honem to musel všem svým sborům napsat.

A tak tu máme poslední biblickou knihu správně zvanou Zjevení Ježíše Krista. Ideální čtení pro období, kdy se na světě rojí Domiciánové, populisté, co se snaží lid opít rohlíky strachu aby potom mohli nerušeně božsky vládnout.

Amen

PeČ

SPCh 20.12.2015

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)